

senere spiser det produkt, man har fremstillet i køkkenet.

Så har vi et forslag om obligatoriske hygiejnekurser for alt det personale, der om jeg så må sige har fingrene nede i maden. Vi har nye regler om levnedsmiddelhygiejne og egen kontrol. Vi har en udarbejdelse af en landsdækkende vejledning for levnedsmiddelkontrollen, så vi i forbindelse med embedslægeinstitutionens samarbejde om håndtering af udbrud af levnedsmiddelbårne sygdomme får en slags køreplan for, hvad vi så gør. Endelig har vi udarbejdelsen af et fælles dokument for god hygiejnepraksis på institutionsområdet, som tager hensyn til, at maden fra sådanne køkkener – og det er væsentligt – i mange tilfælde spises af svækkede personer, og så har vi også en øget information til forbrugerne på vej, ud over det, vi allerede har sendt ud.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå på de initiativer, ministeren opremser, at der er gjort overvejelser over, hvordan man i fremtiden kan sikre en mere hensigtsmæssig ordning på dette område, et beredskab kunne man kalde det. Det, som jeg i højere grad ønsker ministerens initiativ på baggrund af, er det omtalte hændelsesforløb. Jeg ved godt, det er bagudskuende, at det er fortid, men det er vigtigt for at finde ud af, hvordan man skal handle i fremtiden, at man har fået klarlagt hele hændelsesforløbet.

Det var mit indtryk af ministerens besvarelse, at man primært har fokuseret på, hvad man gør fremover. Det er også godt, at man gør det, men det skal være på baggrund af, at man har fået en gennemgribende undersøgelse af hændelsesforløbet. Der vil jeg gerne spørge ministeren, om der også i den rapport, som ministeren henviser til, er en sådan undersøgelse, om den rapport eventuelt kunne oversendes til Folketinget, og om – hvis ikke rapporten indeholder en sådan gennemgang af hændelsesforløbet – ministeren så vil drage omsorg for, at en sådan undersøgelse iværksættes.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg tror, det er væsentligt at prøve at skille tingene ad, for jeg kan forstå, at spørgeren gerne vil informeres om, hvordan de interne forhold er i Københavns Amt. Information fra sygehus til direktorat og videre til politikere mener jeg er en intern sag i amtskommunen, og det blander

jeg mig som minister ikke i. Derimod har vi allerede i dag et glimrende beredskab for, hvad vi gør, gennem embedslægeinstitutionen og gennem levnedsmiddelkontrollen og videre frem. Det er der ikke noget problem i. Det styrker vi yderligere og lægger ekstra information til, men præcis hvordan man i det enkelte amt bærer sig ad med fra sygehusets side at informere sine politikere mener jeg er en intern sag i det enkelte amt, og jeg er da vidende om, at man har holdt møde om det i Københavns Amt.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg håber, at ministeren er enig med mig i, at netop med hensyn til salmonellainfektioner drejer det sig om så hurtigt en reaktion som overhovedet muligt for at finde smitekilden og for at få forebygget en udbredelse af salmonellainfektionerne på eksempelvis et amtssygehus. Derfor er det selvfølgelig helt afgørende, hvornår der sker informationer om de forhold, som eksisterer, og derfor undrer det mig meget, at ministeren ikke mener, at der kan være behov for, at man eventuelt fra ministeriets side foranlediger, at der iværksættes en undersøgelse af det hændelsesforløb, der har været, specielt når man tager i betragtning, at der i dagspressen har floreret mange forskellige oplysninger om, hvornår der er givet de informationer, som burde være givet.

Samtidig er det heller ikke undgået min opmærksomhed, at ministeren har kritiseret et andet folketingsmedlem for at give oplysninger om, hvor mange der har været salmonellainficeret, og det giver mig den mistanke, at ministeren ikke ønsker, at alle forhold skal frem i lyset. Jeg synes bestemt ikke, det kan tjene ministeren, hvis det er den indstilling, ministeren har, og det vil undre mig, hvis det er. Derfor ønsker jeg ministerens reaktion på dette.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det beredskab, der træder i kraft, når en sådan infektion finder sted på et hospital og man bliver opmærksom på den, har fungeret som det skulle. Spørgsmålet om, hvordan sygehuset og den ansvarlige dér giver melding herom til amtsborgmesteren og det politiske niveau, har jo i og for sig ikke noget at gøre med, om beredskabet fungerer, og om man samtidig gør, hvad man kan.

Det andet problem er et rent internt problem. Ellers skulle jeg gå ind i de forskellige amter og